

Ασμα Ασμάτων

Νίκος Κουφόπουλος

Πασχα ειχαν οι χριστιανοι. Οκ, δεν με πειραζει.
Θα ηθελα μονο που και που το στορυ να αλλαζει.
Είναι λιγακι βαρετο. Τα ιδια κάθε χρονο.
Σταυρωση, ταφη, ανασταση, χαρα μετα τον πονο.
Ενταξει δε λεω, η συνταγη χρονια δοκιμασμενη.
Μα η ταινια αυτή εδώ είναι χιλιοπαιγμενη.
Βαλτε ρε σεις λιγο σασπένς, καπως για να την βρουμε.
Να μην γνωριζουμε από πριν σε λιγο τι θα δουμε.
Βαλτε τον Μπατμαν σε όλα αυτά, ή το Ζορο ας πουμε.
Ή καποιον άλλο ηρωα, τωρα μην τσακωθουμε.
Να σκαει από το πουθενα, και να τρελαινονται ολοι.
Από πού ηρθε να μην ξερουνε ουτε και οι διαβολοι.
Και τελος παντως δωστε το σε κανα σκηνοθετη.
Θα προτεινα τον Κόπολα. Δεν ξερω τι ορους θετει.
Μα αν ζηταιει διαφορα, τι μου δινεις τι σου δινω,
και κανει πολύ τον δυσκολο, παιζει και ο Ταραντινο.
Παιδι σπαθι, που ισως μπορω και εγω να του μιλησω.
Και ενταξει, ισως στα λευτα να κανει λιγο πισω.
Ή σε καποιον δικο μας, να, ο Λανθιμος ας πουμε.
Μαγκας, αλανι. Και αυτόν ξερω που θα τον βρουμε.
Ο Οικονομιδης μια χαρα. Ο Τσιωλης, μεγας γατος.
Και αλλοι πολλοι που ισως ξεχνω. Αργει πολύ ο πατος.
Κάθε χρονιά αλλιωτικα να γινεται η φαση.
Ενταξει αν γουσταρετε, πειτε και στον...θαναση.
Και εκει που βγαινει ο παπας και αναβει το λιβανι,
να ακούγεται το ποιμνιο να λει τον ...Πεχλιβανη.
Οι χιπστερς να εκστασιαζονται. Να τρεμουν οι γενειάδες.
Να αναστεναζει Γκαζι, Ψυρη, και οι περα μαχαλαδες.
Την άλλη χρονια ο Μαλαμας. Στην Σταυρωση προτεινω.
Να κλαιει – το κανει καλα αυτό – παιζοντας μαντολινο.
Ιδεες δοξα το θεο, υπαρχουνε χιλιαδες.

Δεν ξερω όμως αγαπητοι, αν θελουν οι παπαδες.

Μαλλον δεν θα γουσταρουνε. Αυτοι θα εχουν ρόλο;
θα προτεινα να πηγαιναν ολοι σε έναν μόλο.
Δεν ξερω τι θα εκαναν, δεν το εχω βρει ακομα.
Μα η ριμα βγηκε μια χαρα. Με ένα φιλι στο στομα,
αμεσως αναγνωστες μου, σας παω στα σπουδαια:
Τον Σολομωντα εχουμε σημερα για παρεα.
Ασμα Ασματος. Τρυφερο. Ερωτικο και φινο.
Τραγουδια δωδεκα εφτιαξα, κι αμεσως σας τα δινω
να τα απολαυσετε κι εσεις. Και πιειτε στην υγεια του,
και στην καλη του, αν ηταν όπως λεν, όλα αυτά δικα του.

Άσμα Ασμάτων

Δωδεκα τραγουδια

Κάλεσμα

θα το νηστέψω το φιλή ώσπου να με φιλήσεις.
Τι να μας κάνει το κρασί, έχουμε τα φιλιά σου.
Χωρίς κρασί θα ζαλιστώ, στα αρώματα θα σβήσω.
Στην αγκαλιά σου βάλε με σένα να μεθύσω.

θα το νηστέψω το κορμί, μέχρι να 'ρθεις και πάλι,
να με μεθύσεις άλλη μια. Σε μια αγκαλιά μεγάλη.
Πάρε με στο παλάτι σου, εσύ είσαι βασιλιάς μου.
Γλυκό μου όνομα εσύ. Μύρο είσαι της καρδιάς μου.

Μυρίζεις όμορφα γι' αυτό σε θέλουν οι κοπέλες
και τρέχουνε κατόπι σου σκλάβες της ευωδιάς σου.
Να με χορτάσεις αγκαλιά, να σε χορτάσω χάδια.
Τι να μας κάνει το κρασί, ανοιξ' την αγκαλιά σου.

Δώσε μου όλα τα φιλιά που φύλαγες στο στόμα.
Στην αγκαλιά σου βαλε με, να γίνουμε ένα σώμα.

Γυναίκα όμορφη

Είμαι μελαχρινή. Πόσο πολύ μου πάει.
Όμορφη σαν τα τσαντίρια του Κηδάρ.

Σαν τα παραπετάσματα του Σολομώντα.
Δώσε μου εσύ τις μουσικές απ' το σιτάρ.

Οι γιοι της μάνας μου με μάλωσαν.
Με έβαλαν τα αμπέλια να φυλάω.
Μα το δικό μου το αμπέλι δεν το φύλαξα.
Πες λοιπόν πού είσαι εσύ που αγαπάω;

Πες μου πού βόσκεις το κοπάδι σου;
Πού ξαποσταίνεις για δροσιά το μεσημέρι;
Να μην γυρίζω μονάχη μου ανάμεσα
σε τόσους άντρες. Δεν είμαι μαθημένη.

Αν δεν το ξέρεις λυγερή,
πάρε του κοπαδιού τα χνάρια.
Φερ' τα κατσίκια σου κοντά.
Φέρε και τα πουλάρια.

Γυναίκα

Είναι δικός μου ο αγαπημένος μου,
και εγώ για πάντα θα είμαι δική του.
Μέσα στα κρίνα βόσκει το κοπάδι του,
ως να θολώσουν τα νερά, να έρθει στην καλή του.

Νύχτες και νύχτες στο κρεβάτι μου,
γύρεψα εκείνον που η ψυχή μου αγαπάει.
Βρήκα στρατιώτες που γύριζαν και τους ρώτησα,
πού είναι αυτός που το κορμί αποζητάει.

Μόλις προσπέρασαν τον είδα και τον έπιασα.
Τον έβαλα στο σπίτι του πατέρα μου.
Στην κάμαρα εκείνη που με γέννησε.
Και τότε θαύμα, έγινε η νύχτα μέρα μου.

Σας εξορκίζω λυγερές
στο δέντρο που θα ανθίσει,
αφήστε την αγάπη μου

μόνη της να ξυπνήσει.

Γυναίκα που άργησε

Κοιμόμουν μα η καρδιά μου ξαγρυπνούσε.
Φωνή του αγαπημένου μου και χτύπημα στην πόρτα.
Είχα γδυθεί. Πώς να φορέσω πάλι μεσοφόρι;
θα λέρωνα τα πόδια μου που είχα πλύνει πρώτα.

Σηκώθηκα να ανοίξω και λαχτάρισαν
βαθιά πολύ γι' αυτόν τα σωθικά μου.

Τα δάχτυλα μου σμύρνα έσταζαν.
Άργησα. Είχε φύγει από κοντά μου.

Λιγώθηκε η ψυχή μου από τα λόγια του.
Τον γύρεψα παντού, μα δεν τα βρήκα πια τα χείλη.
Με βρήκαν άντρες σκοτεινοί, με πλήγωσαν.
Με έδειραν, με μάτωσαν, μου πήραν το μαντίλι.

Σας εξορκίζω λυγερές, στον σπόρο που κοιμάται
και στο μπουμπούκι το μικρό που πάει να ανθίσει,
αν δείτε αυτόν που αγαπώ, να πάτε να του πείτε,
πως λαβωμένη είμαι πολύ, απ' την δική του αγάπη.

Πώς είναι ο αγαπημένος σου

Πώς είναι ο αγαπημένος σου
ωραία εσύ γυναίκα;
Τι έχει που δεν έχουν
οι άλλοι και τον ψάχνεις;
Πες μας και μας να μάθουμε.
Σπουδαίος πρέπει να 'ναι,
τόσο πολύ που τον ζητάς,
έτσι που μας ξορκίζεις.

Χρυσό είναι το κεφάλι του.
Μαλλιά κοράκου χρώμα.
Σαν χιόνι αυτός, ολόλευκο,
επάνω σε πορφύρα.

Πού πήγε ο αγαπημένος σου;
Πού τράβηξε ο καλός σου;
Κι αν σε αγαπάει όπως λες
που τάχα είναι τώρα;
Πες μας να τον γυρέψουμε
κι εμείς μαζί με σένα,
γιατί όλες θα θέλουνε
να τον καλοτρυγήσουν.

Κατέβηκε στον κήπο του.
Στου γκιουλμπαξέ τα κρίνα.
Κι όσο βόσκουν τα γίδια του,
πλέκει για με στεφάνι.
Είμαι του αγαπημένου μου,
και αυτός είναι δικός μου.

Τι ωραία που είσαι σήμερα

Τι ωραία που είσαι σήμερα
μικρή αγαπημένη.
Σαν λιτανεία όμορφη.
Μην με κοιτάς. Με λιώνεις.

Εξήντα δυο βασίλισσες
και ογδόντα παλλακίδες,
μα εσύ είσαι η μονάκριβη.
Η αψεγάδιαστή μου.

Μία είναι η περιστέρα μου.
Όμορφη ελαφίνα.

Σε είδανε οι κοπελιές

και σε καλοτυχίσαν.
Σε είδαν και οι βασίλισσες,
κι όλες τους σε παίνεψαν.

Ποια είναι αυτή που φάνηκε
και σαν αυγή χαράζει;
Λάμπει σαν ήλιος το πρωί
και φέγγει σαν φεγγάρι;

Μία είναι η περιστέρα μου.
Όμορφη ελαφίνα.

Ομόρφυνες και γλύκανες

Ομόρφυνες και γλύκανες
μέσα στην αγκαλιά μου.
Έλα ψηλή μου φοινικιά
να σε κορφολογήσω.
Τα όμορφα βυζάκια σου
σταφύλι μυρωδάτο.
Πύργος όλος με φίλντισι
μου μοιάζει ο λαιμός σου.

Για δείτε την που έρχεται
πατώντας στα ποτήρια.

Ο αφαλός σου για να πιω
κρασί για να μεθύσω.
Σαν θημωνιά του σιταριού
η απαλή κοιλιά σου.
Τα μάτια σου δυο όμορφες
λιμνούλες από σμύρνα.
Δεμένος στις πλεξούδες σου
είναι ο βασιλιάς σου.

Ανάλαφρα που περπατά
με τα χυτά της πόδια.

Η ανάσα σου στο πρόσωπο
μήλο είναι μυρωδάτο.
Πύργος ψηλός η μύτη σου
στη Δαμάσκο αγνάντια.
Πες μου πάλι τα λόγια σου
κι ας είναι μεθυσμένα.
Ανάμεσα στα χείλη σου
που είναι μουδιασμένα.

Κοιμήσου τώρα ήσυχη
κι έλα όταν θελήσεις.

Είμαι του αγαπημένου μου

Είμαι του αγαπημένου μου, κι ο πόθος του για μένα.
Έλα καλέ μου να σε δω, να βγούμε στα χωράφια,
να δούμε αν μπουμπούκιασαν τα κλήματα στα αμπέλια.
Να δούμε αν 'βγαλαν οι ροδιές ανθάκια να μυρίσεις.

Στα χωριουδάκια τα μικρά να βγάλουμε την νύχτα.
Στη γη να ξημερώσουμε, μέχρι να βγει ο ήλιος.
Στην ευωδιά των λουλουδιών, να με κορφολογήσεις,
και στο κελάρι το μικρό, που ετοίμασα για σένα.

Αχ, να σε είχα αδελφό, από την ίδια μάνα,
στο δρόμο αν σε έβρισκα να 'ρθω να σε φιλήσω,
μην με κακολογήσουνε, που είμαι μικρή ακόμα.
Να σε έβαζα κοιμηθείς στης μάνας μου το στρώμα.

Χυμό ροδιού για πρωινό να φέρνω στο κρεβάτι.
Να σε κερνώ γλυκό κρασί, να πίνεις, μυρωδάτο.
Το χέρι σου το αριστερό προσκέφαλο μου να 'ναι,
και το δεξί σου, αγκαλιά ζεστή, για να κοιμάμαι.

Δεν με θυμάσαι;

Ποια είναι αυτή που πέρασε, σαν τη μηλιά με τ' άνθη;
Ποια είναι αυτή που πέρασε καβάλα στο άλογό της;
Κάτω απ' τον ίσκιο της μηλιάς, τώρα εσύ κοιμάσαι,
και κάνεις πια όταν με δεις, ότι δεν με θυμάσαι.

Μα εγώ στην ίδια τη μηλιά, θυμάσαι από κάτω,
σε αγάπησα ένα πρωί. Ένα πρωί Σαββάτο.
Εκεί στην ίδια τη μηλιά που πήγε να πεθάνει
η μάνα σου ετοιμόγεννη, εσένα για να κάνει.

Ο Σολόμωντας έδωσε, το αμπέλι στους εργάτες
για να του το τρυγήσουνε. Χίλια φλουριά να πάρει.
Εγώ έχω το αμπέλι μου μπροστά. Όλο δικό μου είναι.
Με γεια του ας είναι τα φλουριά. Και χίλια στους εργάτες.

Σαν φοραδίτσα όμορφη

Σαν φοραδίτσα όμορφη
στου Φαραώ το άρμα.
Καδένες σου παρήγγειλα.
Μαλαματένιες πούλιες.

Ωραία αγαπημένη μου,
σαν κρίνος μες στα βάτα.
Τα χείλη σου σαν κόκκινο
γαϊτάνι κεντημένο.

Γλυκιά η φωνή σου. Μίλα μου.
Τραγούδια πες να ακούσω.
Κρασί ποτέ καλύτερο
να πιω ξανά δεν βρήκα.

Κατέβα απ' τις ψηλές κορφές,
απ' τα ψηλά τα όρη.
Απ' τις φωλιές των λιονταριών,
έλα σε έμενα νύφη.

Λάβωσες με ένα βλέμμα σου

απόψε την καρδιά μου.
Με ένα λαμπύρισμα χρυσό
της χάντρας του λαιμού σου.

Φωνή του αγαπημένου μου

Φωνή του αγαπημένου μου.
Σωπάστε να ακούσω.
Κοιτάτε τον πως έρχεται
τις ράχες δρασκελώντας.
Σαν το ζαρκάδι τρέχοντας.
Όμορφος. Ελαφάκι.
Έρχεται στο παράθυρο
και μου μιλάει γελώντας.

Σήκω καλή μου, πέρασε
πια ο βαρύς χειμώνας.
Σήκω. Σωθήκαν οι βροχές.
Βγήκανε τα λουλούδια.
Το λεν' τριγύρω τα πουλιά,
το λένε τα τρυγόνια.
Δέσαν' τα δέντρα τους καρπούς.
Τα αμπέλια ευωδιάζουν.

Σπαραγμός

Βάλε με σφραγίδα
στην καρδιά σου.
Τατουάζ στο μπράτσο
να μην ξαναβγώ.

Ερώτα τον θάνατο
νίκησε και πάλι,
στην κόλαση του πόθου
να ξαναβρεθώ.

Πλούτη η αγάπη δεν ζητά.
Σε πάγκους δεν πουλιέται.
Πάει όπου θέλει μοναχά.
Βροχούλα. Σπαταλιέται.

Αγάπη, φλόγα έγινες.
Φωτιά και κεραυνός.
Με ζώνουν τα σπαθιά σου.
Σπίθες και αστραπές.

Ποιος πόταμος σε σβήνει;
Ποιας θάλασσας το κύμα;
Ποιος θα αναστήσει πάλι
το μακρινό το χθες;

Υ.Γ. Εδώ Ελευθερα Εξαρχεια...
nikos1789@gmail.com